

A photograph of two students in a snowy outdoor setting. A boy in a green jacket and a black beanie with a yellow and white stripe and a Bitcoin logo is adjusting a Sony camera on a tripod. A girl with long brown hair, wearing a light grey puffer jacket and braces, is looking at the camera with a smile. The background shows snow-covered ground and bare trees.

Jak založit školní televizi

Televize ve škole

Jak založit školní televizi?

© Česká televize, 2025

Publikace vznikla v rámci projektu Televize ve vaší škole

Autor textu:

Václav Bešťák

Odborný garant:

Petr Kopecký

Autoři fotografií:

Pavla Černá (obálka, str. 5, 8, 13, 14, 19, 22 a 24), archiv České televize (str. 7),
archiv GymTV (str. 11, 17 a 21)

Zprávičky

www.decko.cz/zpravicky

zpravicky@ceskatelevize.cz

ČT edu

www.ctedu.cz

edu@ceskatelevize.cz

Školní televize znám od roku 2010, kdy jsme v České televizi začali s týdeníkem Zprávičky. Tehdejší editor diváckých příspěvků z regionů Pavel Beneš přijal návrh, že budeme vysílat školní reportáže v rubrice Zprávičky od vás. Pak jsme se spolu vydali do některých školních televizí a natočili reportáže o jejich práci.

Se vznikem programu ČT :D v roce 2013 se Zprávičky změnilly na deník, a tak i školní reportáže dostaly na obrazovce ČT více prostoru. A dřívější zkušenosti se časem zúročily. Fenomén školních televizí jsme představili na zpravodajském shromáždění Eurovize s velkým ohlasem, protože nic podobného jinde v Evropě nefunguje. V ČT pomohly Zprávičky vytvořit semináře pro školní týmy. A časem se dokonce z bývalých členů školních televizí podařilo vybrat některé současné spolupracovníky redakce Zpráviček.

Školní televize jsou moderním vzdělávacím fenoménem. Rodí se od přelomu tisíciletí díky nadšení technologicky osvěcených učitelů. Žákům a studentům otevírají zábavný prostor k práci s technikou a informacemi. V komunikačních potřebách škol hrají školní televize důležitou roli, navíc plní i významnou úlohu v mediální výchově, která je součástí základního vzdělání. Hravou formou dětem umožňují nácvik praktických dovedností z mediální oblasti. Díky práci s reálnými informacemi se děti učí na vlastní kůži odlišit fakta od dojmů. Taková mediální gramotnost jim dá schopnost, aby se v reálném životě nestaly snadnou obětí fake-news, reklamy nebo propagandy.

Školní televize nemusí být jen hra a zábava. Některé děti může inspirovat k zájmu o budoucí profesi v oblasti médií. Česká televize proto dlouhodobě podporuje aktivity školních týmů, ze kterých třeba jednou vyrostou televizní profesionálové.

Petr Kopecký

dramaturg pořadu Zprávičky

Než začneme

Co jsou to vlastně školní televize?

Natáčejí reportáže, klipy a dokumenty, zajišťují živé přenosy, mají vlastní redakce a studia. Někteří profesionálové by se od nich mohli učit. Řeč je o žácích základních a středních škol, kteří se rozhodli trávit svůj volný čas jinak než jejich vrstevníci a založili si vlastní televizi.

Současná doba patří videu a audiovizuálnímu obsahu. A tento trend je vidět už u žáků základních škol. Téměř každý z nich má v kapse mobilní telefon, kterým může snadno zaznamenat dění kolem sebe a rychle ho poslat do světa prostřednictvím sociálních sítí. Sdílení touto formou je pro žáky už prakticky přirozenou činností. Založení školní televize je jedním ze způsobů, jak z této tendence vytvořit týmovou aktivitu, která žáky naučí mnoho o novinářské profesi a o tom, jak fungují média.

Školní televize, modernější podoba žákovských novin, nejsou na českých základních a středních školách nic nového. S vývojem technologií se ale staly mnohem dostupnější.

Zatímco před několika lety bylo pro natočení videa zapotřebí profesionální techniky, dnes lze jednoduchou reportáž pořídit i chytrým telefonem.

Někdy školní televize vzniknou jako součást hodin mediální výchovy, jindy jako plnohodnotný kroužek. Jejich cíle bývají různé, nejen informovat žáky a rodiče o dění na škole. Nezřídka televize svoji školu přerostou a věnují se aktivitám a projektům mimo ni. Společný jmenovatel ale mají všechny stejný: umožnit žákům dělat, co je baví.

Proč mít školní televizi?

Díky školní televizi si žáci v reálných situacích vyzkoušejí některé praktické dovednosti spojené s mediální tvorbou. V době, kdy roste po těchto schopnostech poptávka v případném dalším studiu nebo budoucím životě, se jedná o značnou konkurenční výhodu.

Žáci poznávají, jak fungují redakce a mediální rutiny, naučí se vyhledávat informace a správně s nimi pracovat. Školní televize zároveň fungují jako skvělý prvek PR školy. Jednak je pro školu

zajímavá už samotná existence televize, stále se totiž jedná o něco výjimečného, co součástí školních aktivit obvykle nebývá. A jednak může být škola více vidět, protože televize bude systematicky informovat o školních aktivitách.

Česká televize dlouhodobě podporuje školní televize. Nabízí jim platformu pro sdílení videí a reportáže žáků sama vysílá.

A kdo to zaplatí?

Od časů, kdy k natočení videa byla zapotřebí drahá technika a software, neuplynula zase tak dlouhá doba. Této oblasti se proto věnovala jen hrstka nadšenců. Přestože se vstupní bariéry výrazně snížily a možnosti

Školní televize dostávají prostor ve vysílání České televize

„Školní televize jsou obvykle malé týmy napojené na osobnost svého vedoucího. Často působí v menších obcích nebo odlehlých regionech. Proto potřebují cítit, že se o jejich činnosti ví a že v tom nejsou sami.

V první řadě je samozřejmě nutná odezva a podpora ve vlastní škole a obci. Motivovat může i zviditelnění v celostátním médiu, jako je Česká televize. Školní příspěvky mají navíc prostor ve vysílání Zpráviček a také podporu značky díky logu ČT a ČT :D na mikrofonech.

Navíc dostávají i zpětnou vazbu od redakce Zpráviček, která pravidelně hodnotí odvysílané školní příspěvky. To umožňuje srovnání s tvorbou ostatních školních televizí a poučení ze svých chyb i z chyb druhých.“

Petr Kopecký
dramaturg pořadu Zprávičky

neméně výrazně rozšířily, budete-li chtít produkovat alespoň trochu kvalitní videa, menším investicím se nevyhnete. (Otázce konkrétních nákladů se podrobněji věnujeme ve třetí kapitole tohoto manuálu.)

Přesto hned není potřeba sahat do vlastní kapsy. Zkuste se na začátku obrátit na školu, její SRPŠ a další organizace, které podobné aktivity rády podporují. Finance na provoz školní televize je možné získat i formou dotací poskytovaných městy nebo kraji. Obvykle jsou ale vypisovány jen jednou do roka, je proto dobré si hlídat termíny. Oslovit můžete také komerční subjekty, které v rámci své společenské odpovědnosti vedou různé nadace. Jen si dejte pozor na přílišné provázání se s organizacemi, které by mohly chtít zasahovat do vaší tvorby.

Čím tedy začít?

Zvažte, jaká formální podoba bude pro vaši budoucí televizi nejvýhodnější. Obvyklým řešením je založení svébytného kroužku, který je otevřen všem zájemcům z řad žáků. Výhodou je, že se v redakci potkávají různě staří žáci, od těch

nejmladších až po nejstarší, navazují nová přátelství a získávají větší rozhled. Můžete se také vydat cestou volitelného předmětu nebo využít hodin mediální

Díky školní televizi mohou žáci poznat nové lidi a třeba si najít přátele na celý život.

výchovy. Na jednu stranu máte jasně vyhrazený čas, kdy se každý týden jako skupina potkáte, dost možná ale budete limitováni rámcovými vzdělávacími programy. Další riziko představuje homogenní skupina žáků téhož ročníku, kdy může po skončení školního roku celý projekt velmi snadno zaniknout.

V první fázi byste si měli projekt odsouhlasit s vedením školy nebo jiným zřizovatelem (třeba domem

děti a mládeže, pod jehož hlavičkou chcete působit). Nemusíte hned přijít s hotovou reportáží. Úplně stačí, když si rozmyslíte základní koncept, shrnete požadavky, pokud nějaké máte, a připravíte si několik argumentů, které váš nápad obhájí. Není ale mnoho důvodů, proč byste měli být se svou iniciativou odmítnuti. Na druhé frontě můžete pomalu začít se skládáním týmu. K jednotlivým funkcím se ještě dostaneme, role vedoucího školní televize ale musí být zřejmá od začátku. V ideálním případě by jím měl být pedagog, neboť vytváří záštitu nad projektem. Zná prostředí školy, takže dokáže vytvořit most mezi žáky a vedením. Zároveň díky němu projekt dostává určitou oficiálnost a stabilnější pozici, takže se budoucí školní televizi otevírají nové dveře při vyjednávání. Přítomnost pedagoga v projektu je důležitá ještě z jednoho důvodu: zajišťuje kontinuitu televize i ve složitějších letech, třeba tehdy, kdy redakci opustí „silný ročník“ žáků. Právě to je totiž důvod, proč podobné aktivity často ztroskotají. Obvykle za nimi stojí žáci jednoho ročníku a po jejich odchodu ze školy je nemá kdo nahradit. Pedagog tak bývá ten, kdo krizi překlene.

Checklist

- Přečtěte si manuál **Jak založit školní televizi**.
- Promyslete si, jakou funkci by televize ve vaší škole plnila a **jaká podoba** by se pro ni hodila nejvíce.
- Sejděte se s vedením a **představte mu svůj návrh**.
- Porozhlédněte se po **grantech, dotacích** a dalších zdrojích.
- **Začněte přemýšlet, kteří žáci by se mohli stát součástí týmu.**

Začínali jsme v protiatomovém krytu pod školou, vzpomíná Josef Fryš

GymTV patří k nejstarším školním televizím v Česku. Na Gymnáziu Příbram ji v roce 2005 založil pedagog angličtiny a češtiny Josef Fryš. Dnes má televize svoji redakci a studio, začínala ale v mnohem skromnějších podmínkách – první zprávy vznikaly v krytu civilní ochrany pod školou.

Kde se vlastně vzal nápad založit školní televizi?

Bylo to spojení tří důvodů: natáčení videí jsem se věnoval už předtím, byl to jeden z mých koníčků, tak mě napadlo nabídnout tu možnost dalším lidem a založit kroužek. A z toho, co natočíme, může mít veřejnost informace o tom, jak to ve škole vypadá, jak škola funguje.

Měla televize jasný koncept už od začátku?

Navazovali jsme na práci takzvaného publicistického kroužku, který ve škole nějaký čas předtím existoval. Ale vždycky jsem se bránil tomu slovu „publicistický“. Jednak to znělo příliš nadneseně a jednak by nás to omezovalo v tématech a způsobu zpracování. Takže prostě „školní televize“. Což hovoří i o tom, že zpočátku jsme se věnovali výhradně televizní tvorbě: jednou za měsíc jsme

promítali dvacetiminutové zprávy, které shrnovaly dění ve škole za uplynulé období. K tomu se hned v prvním roce přidalo natáčení záznamů maturitních plesů a půlhodinový dokument o škole.

Jak se podařilo najít lidi a složit tým?

Z dnešního pohledu až zázračně jednoduše. Žáci byli zvědaví, na úvodní setkání jich přišlo asi čtyřicet. V roce 2005 ještě videa netočil kdekdo, internet nebyl hlavním médiem a mobily za vás nesestříhaly klip.

Bylo složité přesvědčit tehdejší vedení školy, aby na projekt kývlo?

Tehdy se zrovna vedení měnilo, takže jsme zažili jak konec předchozího, tak začátek současného. Obě byla projektu nakloněna. Jeden z cílů, spoluvytváření mediálního obrazu školy, která se opravdu má čím chlubit, vedení školy oslovil.

Jak vypadalo první natáčení?

Červen 2005... Pilotní vydání shrnovalo dění za celé pololetí. Natáčelo se provizorně ve sborovně. Od září jsme na dalších několik let dostali k dispozici místnost v jednom z krytů civilní ochrany pod školou.

A jak se diváci dostali ke zprávám?

Promítalo se ve foyer školy na zeď, později na velké plátno. A zprávy, tehdy ještě souborně, vycházely každý rok na DVD.

Dařilo se projekt financovat?

Používal jsem svoje soukromé vybavení. Škola pak přispěla na projekci zpráv, v pozdějších letech se jednou nebo dvakrát přidalo SRPŠ a ještě později pomohly granty.

Co se změnilo v dalších letech?

Začal proces, který neskončil dodnes: rozšiřování činnosti školní televize.

V roce 2006 jsme začali s vlastním webem, jehož správa je dnes co do důležitosti na stejné úrovni jako školní zprávy, možná ještě důležitější. Na podzim 2006 přišel první ročník projektu Jak se dělá televize s ČT. Natáčeli jsme záznamy školních akcí a vydávali je na DVD.

První zprávy natáčela GymTV ve sborovně, poté se na několik let přesunula do krytu civilní obrany.

V roce 2009, po rekonstrukci školy, jsme získali vlastní prostory, ve kterých jsme si vytvořili redakci a studio. V té době jsme také začali s kamerou vyrážet „za humna“ a točit reportáže z akcí ve městě a okolí.

Tím také začala spolupráce s Českou televizí, tehdy ještě v rámci projektu Digináves. Ten bohužel vzápětí skončil, nicméně v rámci různých následujících projektů s Českou televizí v tomto smyslu spolupracujeme dodnes.

Konzept

2

Jak bude vaše televize vypadat?

Ted' už je to jen na vás. Což je dobrá i špatná zpráva zároveň. Čeká vás ale nádherné období objevování, pokusů a omylů, které jednou doceníte, až budete na svoje začátky vzpomínat. I když je jasné, že ted' už je chcete mít co nejrychleji za sebou.

Existují různé přístupy, jak školní televizi koncipovat, nenajdete žádný univerzální návod ani žádné jediné správné řešení.

Jeden z nejtypičtějších formátů mezi českými školními televizemi představují pravidelné čtrnáctidenní, měsíční nebo čtvrtletní relace. Ty do jisté míry kopírují podobu „skutečného“ zpravodajství. Pořadem provádí jeden nebo dva moderátoři, kteří představují jednotlivé příspěvky. Těmi obvykle bývají reportáže o dění na dané škole. Některé školní televize zpracovávají kromě těchto témat například i regionální reportáže ze svého města nebo obce. Díky tomu jsou televize mnohem výrazněji vnímány i širokou veřejností, a budují tak povědomí o sobě samých i o dané škole. Některé televize zařazují do svého zpravodajství různé pravidelné rubriky, které se svým žánrem blíží spíše publicistice. Jedná se o různé rozhovory s žáky, pedagogy, tematicky

zaměřené ankety a podobně. Díky takovým rubrikám pak získávají zprávy koncept a soudržnost.

Prostor školním reportážím v celostátním vysílání dává pořad Zprávičky. Ten začíná každý den v 18:40 na ČT :D.

Druhým obvyklým přístupem je prostá tvorba samotných reportáží, které nejsou ukotveny v pravidelném zpravodajství – jsou publikovány a šířeny samy o sobě.

Televize tak dokáže rychleji reagovat na situace: reportáže o akcích mohou vycházet prakticky ihned, není nutné čekat na redakční uzávěrku. Celkově tento přístup přináší větší flexibilitu a menší časovou náročnost.

Obě možnosti mají pochopitelně svoje výhody i nevýhody. Nejedná se však o rozdílné přístupy. Když se tedy jeden neosvědčí, lze pozvolně a bez zásadnějších problémů přejít k druhému. A naopak.

Jaký přístup tedy zvolit?

Měli byste se především rozhodnout, jakých cílů chcete prostřednictvím své školní televize dosáhnout. Když si zodpovíte tuto otázku, dostanete odpověď na to, jakým směrem se vydat a jaký koncept zvolit.

V první řadě byste měli vědět, jaké jsou vaše možnosti, ať už materiální, časové, nebo dovednostní, a pro koho se chystáte tvořit, tedy kdo bude vaší cílovou skupinou. Budou to žáci školy, jejich rodiče, nebo široká veřejnost?

Co vlastně obnáší natočit reportáž?

V první řadě si vybrat téma nebo událost, které chcete zpracovat. Začněte třeba

nějakou akcí, která se odehrává u vás ve škole. Může to být beseda se zajímavou osobností, divadelní představení nebo sportovní událost. Reportáž je navíc relativně vyhraněný žánr, budete se tudíž pohybovat v jasných mantinelech. Později si můžete vyzkoušet i jiné útvary, třeba publicistický zpracovaný rozhovor.

Na místo vyšlete reportéra s kameramanem (někdy se dají obě funkce skloubit do jedné, tomuto řešení se ale doporučujeme spíše vyhýbat). Hlavním úkolem kameramana je pořídit záběry z akce. Ty musejí být jednak dostatečně pestré, aby s nimi bylo možné pokrýt celou reportáž, a jednak technicky zvládnuté – ostré, stabilní, správně exponované a tak dále. Nenechte se odradit, pokud vaše první záběry takové nebudou. Chybami se člověk učí.

Reportér musí na místě získat rozhovory s jednotlivými účastníky a z celé akce si přinést dostatek informací.

Na jejich základě napíše komentář, který následně namluví. Zbývá práce se už odehrává ve střížně (nebo minimálně ve stříhovém programu). Zvuková stopa

komentáře se doplní příslušnými záběry a rozhovory. A reportáž je na světě!

Jak si rozdělit role v týmu?

Možná už jste si tu otázku položili sami. Je lepší, když se každý člen týmu věnuje jedné „profesi“, nebo efektivita spočívá v ovládnutí více činností dohromady? Není nutné se rozhodnout hned, v začátku stejně pravděpodobně využijete toho, co kdo umí, a řešení později vyplyne samo.

Jednoznačná výhoda specializovaných rolí tkví v jejich profesionalizaci. Jestliže bude tým jednoznačně rozdělený na kameramany, redaktory a střihače, každý se bude plně soustředit na svůj obor, bude v něm získávat stále více zkušeností a stane se „odborníkem“.

Přístup, kdy každý žák umí „od každého trochu“ naopak do fungování redakce přináší výraznou flexibilitu, rychlost a zastupitelnost, pochopitelně ale zvyšuje nároky na jednotlivé žáky.

Pravděpodobně nejlepším řešením je nalézt jakýsi hybridní model, kdy se každý člen věnuje své oblasti zájmu, zároveň ale pro něj není problém převzít práci ostatních. Například redaktor by měl

umět sestříhat svoji reportáž, kameraman zase vystoupit před kamerou a natočit běžný příspěvek. Děti často více baví možnost změny.

Potřebujete nějakou redakční hierarchii?

Jak už jsme uvedli dříve, z mnoha různých důvodů dává smysl, aby školní televizi vedl pedagog. Neznamená to však, že by v redakci nemohla existovat klasická redakční struktura.

Některé školní televize mají svého šéfredaktora, který pracuje v tandemu s vedoucím televize. Toto řešení přenáší část práce přímo na žáky, zároveň jim umožňuje, aby si vyzkoušeli pozici vedoucího v malém týmu. Šéfredaktor tak může vystupovat relativně samostatně a vedoucí pedagog se často nemusí starat o denní agendu.

Druhým modelem je práce s editory. Editory jsou v tomto případě myšleni starší a zkušenější žáci, kteří se starají o své mladší kolegy a redakční nováčky. Třeba tak, že jim pomáhají s přípravou a natáčením reportáží. Opět se jedná o zajímavý způsob, jak žákům přenechat část autonomie nebo je naučit pracovat v týmu.

S vlastním prostorem získáte také místo, kde mohou žáci trávit volný čas (na fotce redakce GymTV v Příbrami).

Jak a kde se scházet?

Aby práce na vašich reportážích fungovala, musíte si nastavit určité mechanismy, jimiž ji budete sledovat. Slouží k tomu pravidelné porady, ideálně na týdenní bázi, na nichž se pobavíte o stavu jednotlivých reportáží, rozdělíte si nové úkoly nebo zhodnotíte reportáže a příspěvky z předchozího období.

Bude skvělé, když se vám podaří najít si prostor, kde se budete pravidelně scházet. Zkrátka si vybudovat svoji vlastní redakci. Zkuste se poradit s vedením, jestli by pro vás takovou místnost ve škole nenašlo. Může to být sklad, který si vyklidíte, nepoužívaný kabinet či učebna informatiky. Když získáte vlastní prostor, vznikne také místo, kde mohou žáci trávit svůj volný čas mimo vyučování. A třeba zde navazovat nová přátelství.

Checklist

Měli byste vědět, koho chcete svojí tvorbou oslovit, a jak to uděláte.

Oslovte žáky, kteří by se mohli chtít přidat do vašeho týmu.

Zvolte si šéfredaktora a vymyslete název televize.

Najděte místo, kde se budete scházet na porady.

Podívejte se na reportáže jiných školních televizí. Inspiraci najdete na webu edu.ceskatelevize.cz/skolni-televize.

První kroky

3

Bez čeho to nepůjde?

Je dobré mít vymyšlené koncepty a znát své cíle. Nejlepší způsob, jak jich dosáhnout, je zkrátka začít. Hned. Sami poznáte, co všechno natočení reportáže obnáší. Uvidíte, s jakými oblastmi nemáte problém a kde naopak musíte zapracovat.

Pokud se někde opravdu projevila dostupnost videa každému, je to právě v oblasti techniky. V zásadě se však neobejdete bez tří základních věcí: kamery, stativu a mikrofonu. (Časem poznáte, že těch věcí je mnohem více. A že všechny nezbytně potřebujete.)

Když se řekne kamera, možná si vybavíte drahé profesionální zařízení za stovky tisíc. Realita je jiná, velmi slušné záběry můžete získat i z kamer pro domácí použití. Můžete sáhnout prakticky po jakékoliv kameře a neuděláte chybu. Snad jediným parametrem by pro vás mělo být, zda kamera natáčí ve vysokém rozlišení (Full HD), ale i to je dnes naprostým standardem.

I když by se mohlo zdát, že bez stativu se snadno obejdete, nenechte se touto myšlenkou splést. I kdyby byla vaše ruka sebepevnější a stabilizátor kamery sebekvalitnější, absence stativu bude ve výsledném videu poznat.

Mikrofon postačí úplně obyčejný, drátový, do ruky – takzvaná handka. Kouzlo mikrofonu je v jeho snadném využití. Chtějte hlavně takový, který končí běžným konektorem 3,5 mm jack (respektive takovým, jež zapojíte přímo do kamery, každá redukce navíc může být zdrojem problémů v terénu). Určitě ale nestačí mikrofon zabudovaný v kameře, rozhovorům nebude rozumět.

Bude potřeba utratit hodně za software?

Další položkou na seznamu věcí, bez nichž to zkrátka nepůjde, je program pro editaci videa. Dobrou zprávou je, že řadu z nich lze získat bezplatně. Bývají však určeny pro domácí použití a při dlouhodobější práci můžete narazit na určitá omezení. Zejména, pokud si budete chtít vyzkoušet pokročilejší funkce, například klíčování, práci s pluginy nebo knihovnamy. I u softwaru se tedy vyplatí alespoň trochu zainvestovat, ušetříte si tak spoustu času a starostí.

Vybírat můžete z pomyslné střední třídy, ta se pohybuje v nižších jednotkách tisíců korun. Obvykle sem spadají pokročilejší „domácí“ střížny nebo naopak „odlehčené“ verze profesionálních aplikací.

Pokud vás rozpočet netlačí a chcete si vyzkoušet něco nového, můžete sáhnout po profesionálních programech. Zatímco za normálních okolností by vás vyšly na desítky tisíc, většina vývojářů nabízí školám výhodné licence. Sami budete překvapeni, jak jsou plnohodnotné nástroje dostupné.

Kamery pro „domácí“ použití jsou levnější a praktičtější než „profesionální“ technika. Kvalitou obrazu jsou však srovnatelné.

Nákupní seznam

Hardware

- videokamera nebo mobilní telefon
- mikrofon
- stativ

Software

- stříh videa

Jak na stříhový software

Stříhových softwarů existuje celá řada v různých provedeních, ale všechny fungují na podobném principu. Některý z nich máte už pravděpodobně zabudovaný ve svém počítači. U toho můžete začít. Pokud najdete profesionální program, který chcete vyzkoušet, nezapomeňte zjistit, jestli nenabízí finančně výhodnější licenci pro školy.

Jak o sobě dát vědět?

Ať už jste příznivci sociálních sítí, nebo naopak jejich zarytí odpůrci, nejjednodušší cesta k vašim divákům vede právě přes ně. Nemusíte nutně obsadit všechny existující platformy, spíše najdete správnou kombinaci dvou až tří sítí. Když se vám to povede, obejdete se třeba i bez vlastního webu.

Největším a v současnosti nejvýznamnějším internetovým serverem pro sdílení videa je YouTube. Uspěť zde může prakticky kdokoli. Když budou vaše videa dostatečně zajímavá, mohou si je najít miliony diváků. Reportáže můžete samozřejmě nahrávat i na svůj vlastní web, bude vás to ale stát peníze. Video musejí být fyzicky umístěna na nějakém serveru, zatímco YouTube nabízí neomezený prostor. Jeho výhoda spočívá také v široké optimalizaci, bez problémů si zde uložená videa přehrajete na počítači, mobilu nebo tabletu. U vlastních přehrávačů můžete lehce narazit na problém, kdy video zkrátka nepůjde na některých zařízeních přehrát.

Také ostatní sociální sítě vám mohou být velkým přínosem. Založte své televizi vlastní stránku a informujte sledující

o tom, na čem zrovna pracujete. Fanoušci mají takové perličky ze zákulisí rádi. Zároveň se tu můžete pochlubit každou novou reportáží a videem. Sociální sítě jako Facebook a Instagram kladou stále větší důraz na videoformáty, a tak se vaše tvorba snadno dostane i k uživatelům, kteří vás prvotně neznali.

A co tedy s webem, je potřeba?

Stručná odpověď by zněla takto: Pokud budete aktivní na sociálních sítích, bez webových stránek se obejdete.

Složitější odpověď vybízí k zamyšlení, co si od případného webu vlastně slibujete. Hledáte jen prostor, kde se veřejnost dozví základní informace o vašem projektu a kde si přehraje poslední videa z vaší tvorby? Dost možná si v začátku vystačíte třeba jen se záložkou na webových stránkách vaší školy.

Zejména větší a zavedenější školní televize se ale mnohdy věnují i textovému zpravodajství, jímž nahrazují více či méně funkční systémy aktualit školních webů. Ty už se bez svého vlastního online prostoru obvykle neobejdou.

Checklist

- **Prostudujte si manuál** Jak natočit reportáž.
- Sežeňte základní techniku, která vám umožní natáčet a stříhat videa.
- **Natočte první reportáž.**
- **Zaregistrujte** svou školní televizi na **ČT edu**.
- **Natočte další reportáž.**
- **Bud'te na sociálních sítích, ať vás diváci vidí.**

Zůstaňte v kontaktu

web

decko.cz/zpravicky

edu.ceskatelevize.cz/skolni-televize

e-mail

zpravicky@ceskatelevize.cz

sociální sítě

facebook.com/zpravicky

[instagram.com/zpravicky _ decko](https://instagram.com/zpravicky_decko)

Poznámky:

